

wskazanych. Gdy zaś według téjże Ustawy, Plebani, kollatorowie i parafianie do ponoszenia kosztów przykładać się mają, a Ustawa z dnia 30 Stycznia 1838 r. uchylając obowiązek Plebanów w rzeczonym §. pod literą a. wyrażony, pociągnęła ich do opłaty rocznej tytułem składki na pomnożenie stałego funduszu ku ulepszeniu stanu gmaehów kościelnych i budowli parafijalnych; przeto w rozwinięciu Art. 5 ostatniej Ustawy stanowi się: iż dopóki odpowiednie fundusze stale zebrane nie będą, dopóty w zastępstwie części kosztów na Plebanów z prawa z r. 1833 przypadającego, fundusz z opłat do Kassy Głównej na cel powyższy wnoszonych w połowie uzbieranej summy jeszcze nie elokowanej, (która jednakże $\frac{1}{2}$ całego kosztu pieniężnego przenosić nie może), przyczyniać się będzie.

§. 23.

Wykonanie §. 8 Ustawy z roku 1833 pod względem dostarczenia pomocy pieszej i ciągłej do fabryk kościelnych, należy w repartycyjach zwracać uwagę na to, iż pomoc ciągła należy się z tych tylko wsi, w których są zaprzęgi i że w braku tych jedynie pomoc piesza żądana być może, Dozór kościelny przy przesłaniu anszlagów budowy lub restauracyi, załączać będzie Wykazy ludności wsiów do repartycyi należących z wyszczególnieniem co do ilości posiadanych zaprzęgów; a które Kommissarze Dystryk-